

A könnyelmű, hiú daru

Élt egyszer a gyönyörű, varázslatos Biva-tavat övező mocsarakban egy csapat csodálatosan szép, fenséges darumadár. Az egyik fiatal madár, amely nemrég kelt csak ki a tojásból, különösen szép volt. Ezt a madarat Curukónak nevezték. Curuko naphosszat csak a tollait tisztogatta, a csőrét fényezte, nem törődött semmi mással. Az idősebb madarak nemegyszer intették, hogy semmi jóra nem vezet a viselkedése. Hasznosabb dolgokkal is foglalkoznia kellene. Tanulja meg a halászás mesterségét, mert ha rájuk köszönt a rossz idő, s nem akad ilyen bőségesen hal, bizony felkopik majd a csőre.

Curuko azonban fittyet hányt az intésre, csakis azzal volt elfoglalva, hogy ő legyen a legszebb madár. Naphosszat csak táncolt, énekelt, kelepelt, már ahogyan a darvak szoktak, a tó tükrében nézegette magát, vajon elég fényes-e a tolla. A nyüzsgő tóparton hétágra sütött a nap. A vezérdaru rászólt, hogy gyakorolja a repülést, eddze magát,

mert ősszel hosszú útra kel
majd a csapat. El kell repül-
niük Mandzsúriába, ahol nem oly zord a tél.
Curuko azonban csak legyintett, s tovább lejtette
varázsos táncát. A mocsár többi lakója is élvezettel
figyelte a különös daru tollázkodását, s Curukónak
igen kedvére volt ez a figyelem.

Így ment ez egészen addig, mígnem egy szép
napon vöröses színt öltöttek a fák, s megérkeztek
az őszi szelek. Egyre hűvösebb lett, gyakran esett
az eső, s Curuko társai készülődni kezdtek a hosszú
útra. Mind gyakrabban repültek fel a tó fölé riká-
csolva, hogy az összetartozást jelző hangot megszok-
ják, nap mint nap hosszabb gyakorló utakra mentek.

Curuko közben csak táncolt és szökdécselt,
s az állatok mind gyakrabban álltak meg, s nézték
csodálkozva ezt a szokatlan jelenséget: ugyan miért
nem úgy viselkedik ez a madár, mint a többi?

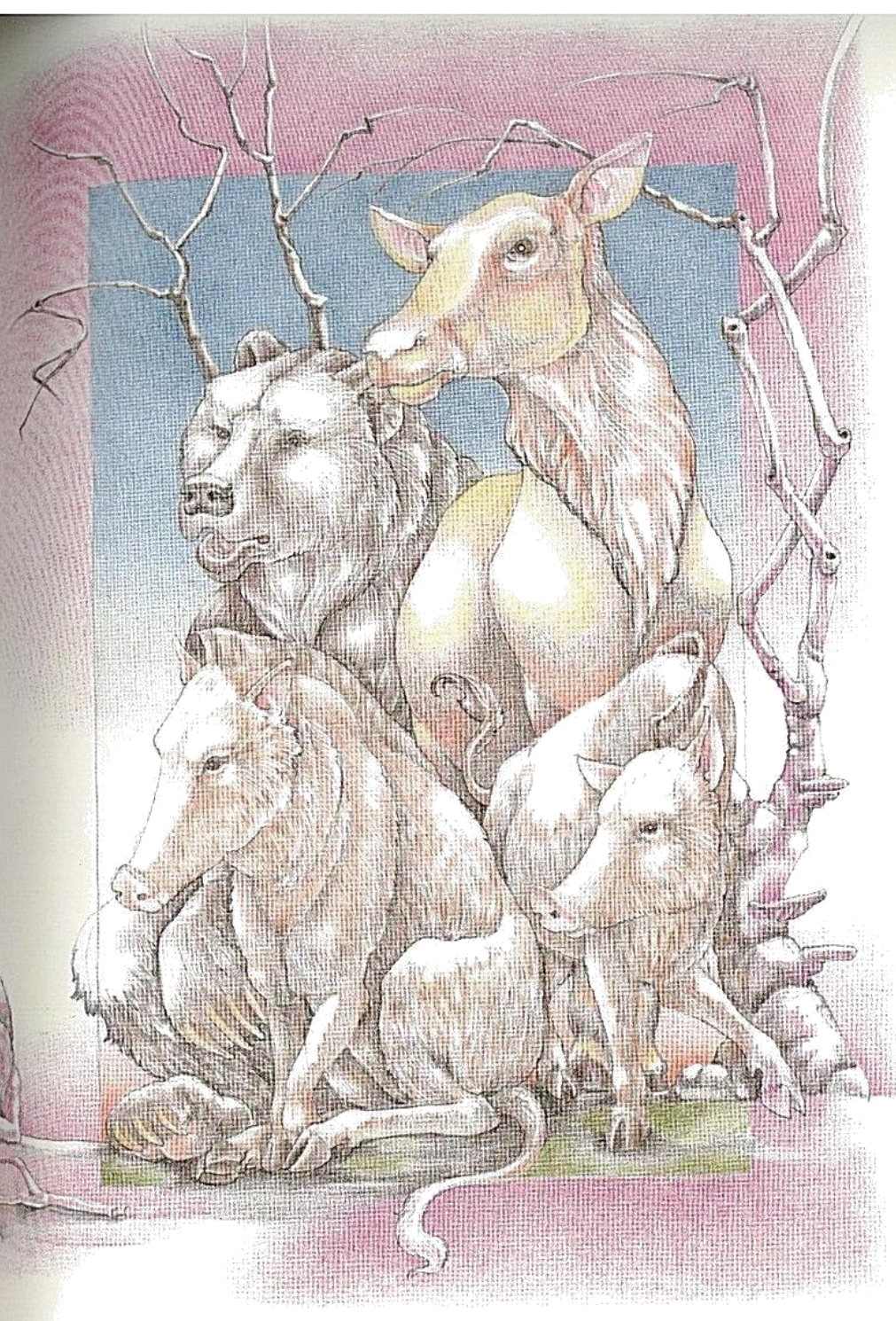
Mikor aztán az utolsó tóparti fáról is lehullottak
a levelek, elérkezett az idő, hogy a darvak útra kelje-
nek; csak az ifjú, táncos lábú Curuko állt a parton.
A vezérdaru hívta őt is, csatlakozzon a csapathoz,

ám ő így felelt:

– Ugyan, dehogy megyek!

Hogyan is mehetnék,

hiszen a közönségem
számít rám!

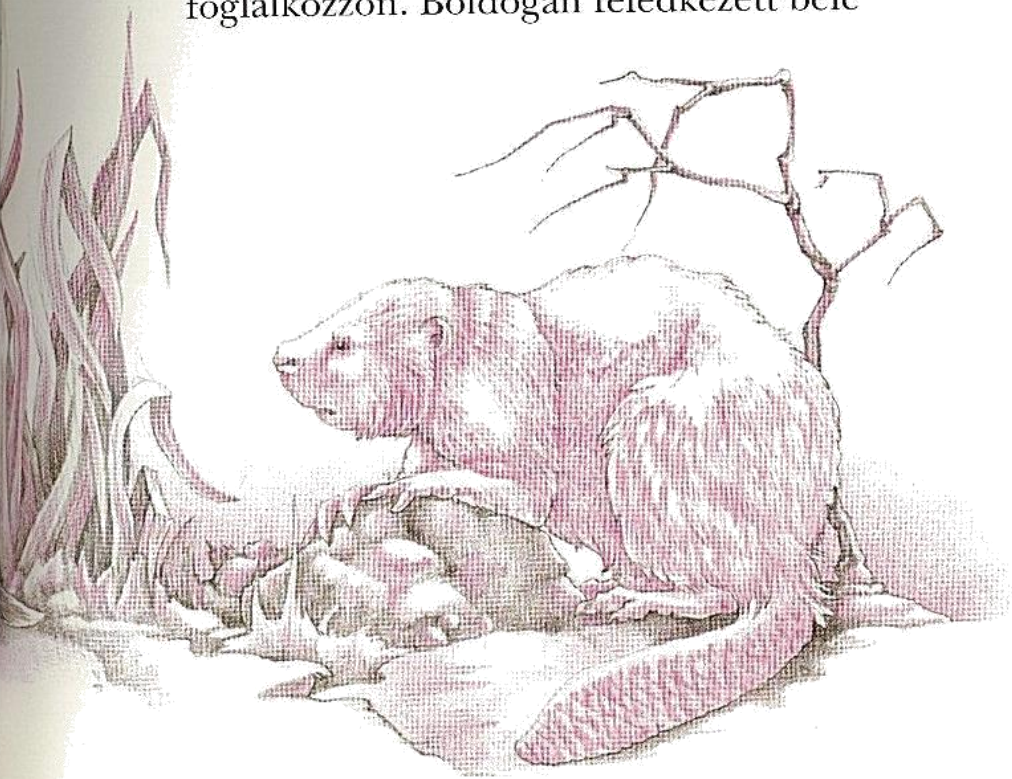

Ki szórakoztatja őket, ha én is elrepülök? Majd ha nagyon hideg lesz, talán utánatok szállok – mondta, s közben egyre csak táncolt.

A vezérdaru a fejét csóválta, de bizony senki nem segíthet azon, aki ezt nem akarja. A csapat a jellegzetes, fülsiketítő vijjogás kíséretében felemelkedett, s elindult nyugat felé.

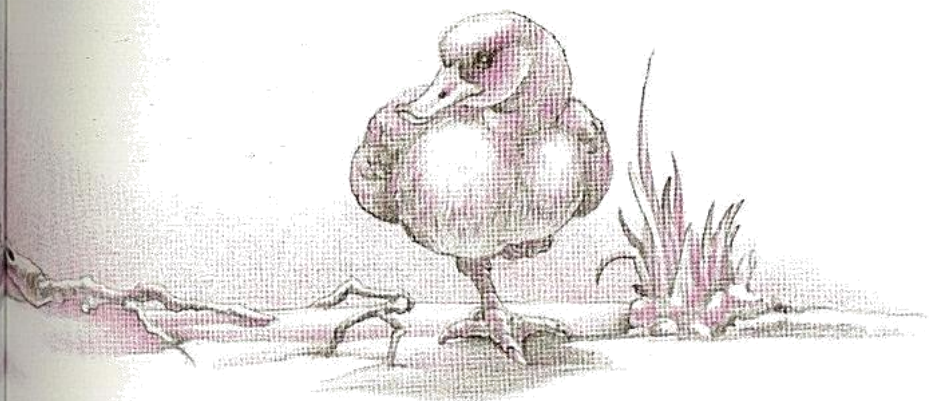
Curuko még örült is, hogy eltűntek, így legalább nem nógatják folyton, hogy komolyabb dolgokkal foglalkozzon. Boldogan feledkezett bele

a táncba, mígnem egyszer csak különös dolog történt. Valami fehér és hideg kezdett hullani az égből. Curukónak eleinte kedvére volt a dolog, még játszott is, a csőrével kapdosta el a hideg, nedves pelyheket. Ám ekkor rájött, hogy éhes és fázik. A hideg, fehér valami kisvártatva belepte a földet, és Curukónak rettenetesen fázni kezdett a lába. Elrepült a tó fölé, oda, ahol mindig a legkönnyebben fogott halat, de nem tudott halászni, mert a vizet kemény, hideg réteg fedte be egyre vastagabban, s ha arra rálépett, csúszott a lába.

Curuko kétségbeesett. Nagyon éhes volt, fázott, s már táncolni sem volt kedve. Csak gubbasztott a parton, és szomorkodott. Nem volt többé délceg,

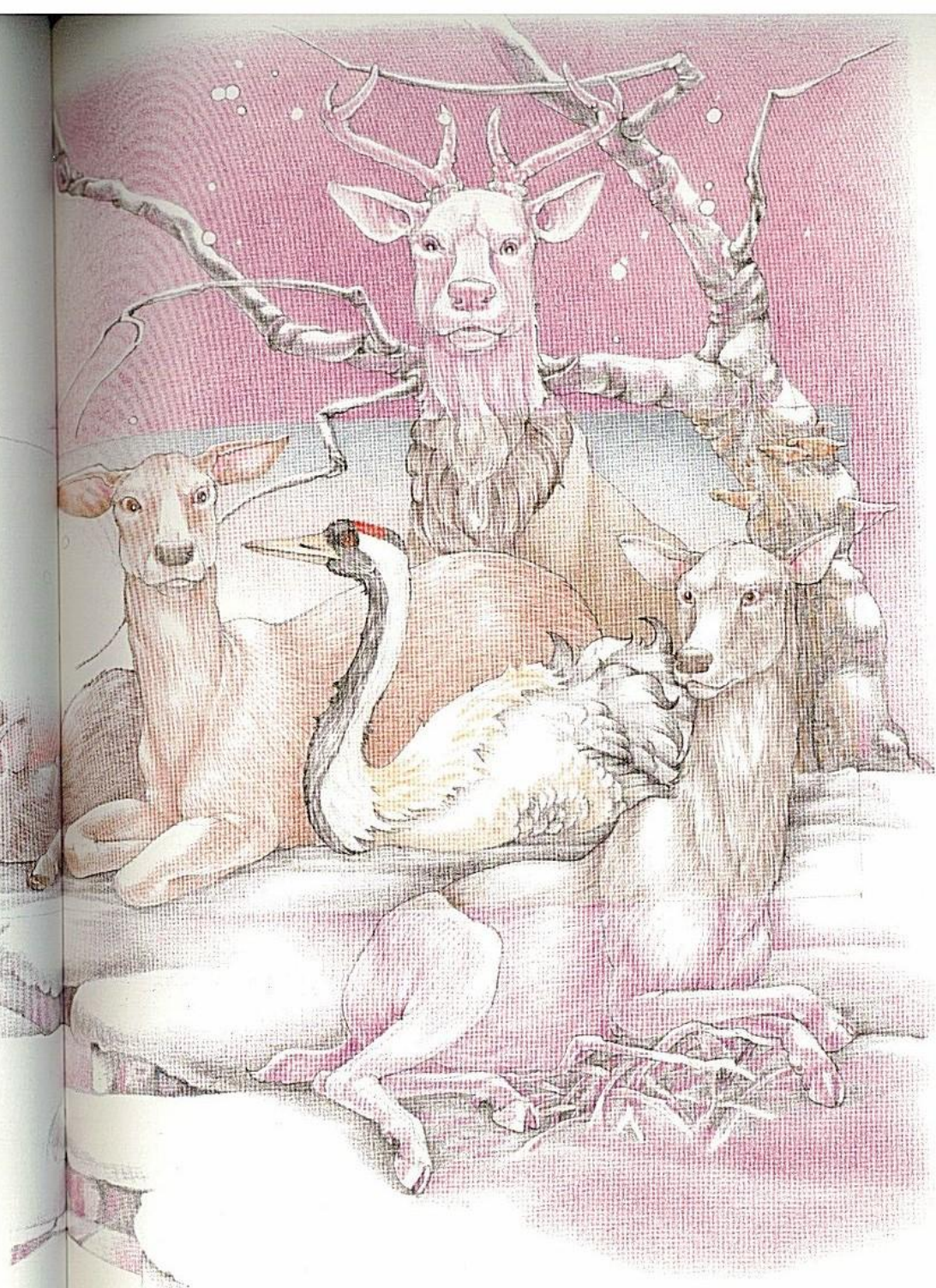

csillogó tollú, táncos lábú, nagyhangú madár.
Érezte, hogy nem bírja már soká a hideget meg
az éhezést.

Ekkor mosolygott rá a szerencse. Hűséges közön-
sége, a hódok, a vadkacsák, az őzek, a vadkanok,
s mindenki, aki egész évben gyönyörködhetett

a táncában meg az énekében, úgy határoztak,
nem hagyhatják, hogy kedves művészüket ott
pusztuljon a tóparton. Így aztán ki hogy tudott,
segített a pórul járt darunak. Curuko meghúzhatta

magát a medve barlangjában, ha fergeteges hófúvás söpört végig a tájon; a vidra halat hozott neki a jég alól; az őzcsapat körbefogta, úgy melengette, mikor didergett. A hódolói segítségének hála, Curuko nagy nehezen kihúzta valahogy tavaszig, s mikor a darucsapat visszatért nyugat felől, őszinte bűnbánattal állt a vezérdaru elé.

– Szánom-bánom már ostobaságomat és hiúságomat. Tanultam a hibámból. Kérlek, bocsáss meg nekem!

A vezérdaru bólintott, és visszafogadta Curukót a csapatba.

Curuko megértette, hogy táncolni szép és jó, hiszen a többi daru is táncol, ám amikor más fontos tennivaló akad, azzal kell foglalkozni. A saját korlátait senki nem lépheti túl, s bizony mindennek megvan a maga ideje.